

3. Zarzut trzeci: oczywiste błędy w ocenie stanu faktycznego oraz naruszenie prawa przy przypisaniu naruszenia skarżącej, gdyż Komisja nie wykazała faktycznego wywierania wpływu przez skarżącą na zainteresowane przedsiębiorstwo
- Skarżąca twierdzi, że Komisja nie mogła jej przypisać stanowiącego naruszenie konkurencji zachowania zainteresowanego przedsiębiorstwa, gdyż skarżąca i to przedsiębiorstwo nie tworzyły razem jednostki gospodarczej.
 - W szczególności Komisja nie wykazała, że skarżąca faktycznie wywierała decydujący wpływ na zainteresowane przedsiębiorstwo. Do tego skarżąca nie miała wiedzy o rzekomo stanowiącym naruszenie zachowaniu zainteresowanego przedsiębiorstwa.
 - Ponadto skarżąca utrzymuje, że usiłując wykazać faktyczne wywieranie decydującego wpływu, Komisja naruszyła przy interpretacji okoliczności faktycznych w szczególności zasadę domniemania niewinności.
 - W końcu Komisja nie wykazała, że rzekome wywieranie decydującego wpływu było istotne.
4. Zarzut czwarty: naruszenie prawa poprzez nałożenie odrębnej grzywny na skarżącą.
- Zdaniem Komisji zainteresowane przedsiębiorstwo i skarżąca byli częścią jednego i tego samego przedsiębiorstwa i to przez cały okres naruszenia, jak też w chwili ustalenia wysokości grzywny, ale również już w chwili popełnienia przez skarżącą naruszenia, które zostało przyjęte za podstawę powrotu do naruszenia i ukarane przez Komisję w roku 2003. Komisja nie mogła zatem nakładać na skarżącą własnej, odrębnej grzywny, gdyż zasada indywidualizacji kar i sankcji dotyczy tylko przedsiębiorstwa jako takiego a nie należących do niego osób prawnych.
5. Zarzut piąty: oczywiste błędy w ocenie stanu faktycznego oraz naruszenie prawa przy ustalaniu wysokości grzywny.
- W tym miejscu skarżąca podnosi, że Komisja nie mogła posługiwać się przy obliczaniu kwoty podstawowej obrotu danymi produktami odnotowanego przez zainteresowane przedsiębiorstwo w roku 2010, lecz powinna była uwzględnić średni obrót roczny w latach 2005–2010.
 - Poza tym Komisja nie powinna była w żadnym razie włączyć roku 2005 przy uwzględnianiu czasu trwania naruszenia.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2014 r. – Farahat/Rada

(Sprawa T-830/14)

(2015/C 096/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mohamed Farahat (Kair, Egipt) (przedstawiciele: P. Saini, QC, B. Kennelly, barrister, i N. Sheikh, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2014/730/WPZiB z dnia 20 października 2014 r. ⁽¹⁾, w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1105/2014 z dnia 20 października 2014 r. ⁽²⁾ dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w zakresie, w jakim stosują się one do strony skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że warunki umieszczenia w załączniku do decyzji i rozporządzenia nie zostały spełnione. Skarżący podnosi, iż:
 - Rada twierdzi, że skarżący jest zastępcą szefa działu finansowego i administracyjnego w przedsiębiorstwie Tri-Ocean Energy i że w związku z jego stanowiskiem jest on odpowiedzialny za działalność podmiotu w zakresie dostarczania ropy reżimowi;
 - brak jest dowodów na poparcie tego twierdzenia i żaden taki dowód nie został przedstawiony przez Radę.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada naruszyła przysługujące skarżącemu prawo do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej, jako że zaskarżone środki zostały przyjęte bez zastosowania gwarancji proceduralnych w celu zapewnienia, by skarżącemu przedstawiono pełne uzasadnienie i gwarancję, iż zostanie właściwie wysłuchany.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada nie przedstawiła skarżącemu wystarczających powodów umieszczenia go w wykazach. Skarżący twierdzi, że podany powód jest niewystarczający do tego, by umożliwić mu skuteczne podważenie wysuwanych przeciwko niemu oskarżeń lub by umożliwić sądowi skontrolowanie zgodności z prawem zaskarżonej decyzji.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Rada naruszyła przysługujące skarżącemu prawa podstawowe do własności i dobrego imienia. Skarżący uważa, że Rada nie wykazała, iż bardzo znacząca ingerencja w prawo własności skarżącego jest uzasadniona i proporcjonalna.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, umieszczając skarżącego w wykazach. Skarżący twierdzi, iż:
 - brak jest dostępnych informacji lub dowodów, że Tri Ocean Energy faktycznie wspierała reżim syryjski;
 - brak jest informacji lub dowodów sugerujących, że ze względu na samą rolę skarżącego był on odpowiedzialny za rzekome działania Tri Ocean Energy.

⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Rady 2014/730/WPZiB z dnia 20 października 2014 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 301, s. 36).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1105/2014 z dnia 20 października 2014 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 301, s. 7).

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2015 r. – Hydrex/Komisja

(Sprawa T-45/15)

(2015/C 096/29)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Hydrex NV (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciel: adwokat P. Van Eysendeyk)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie niezgodności z prawem i, z tego powodu, stwierdzenie nieważności, decyzji Komisji Europejskiej C(2015) 103 wersja ostateczna z dnia 12 stycznia 2015 r., podanej do wiadomości strony skarżącej zgodnie z art. 297 TFUE pismem z dnia 13 stycznia 2015 r., dotyczącej wezwania do zapłaty nr 3241405101 w przedmiocie kwoty 540 721,10 EUR, z powodu oczywiście niedostatecznego uzasadnienia i, wynikającej z tego, absolutnie błędnej oceny;